

Krigssange

Åaaren 1808.

Indledning.

Heilsket Norge! mine Fædres Kæbeland!
Gør Skiebne nu mig ei tilskæder
Meer kiæft, meer kraftfuldt tieue, gayne Dig, vel an!
Med velmeent Sang jeg da fremtræder.
Fæst iverfys paa hvem, man valgte, man tilfiod
Din Kriger, Korfvar, Værn ja blive,
Til høiest Flamme famtelig Dine Sønners Mod
Jeg fæge, stræbe her dog drive;
Og Verdens Styrrer giw! ligt Storms og Bølgers Væge
Mod Klippen ftrander, det og gaac Uenners Dage.
H.

Sange.

Efter Herr Ebergs til dem forfattede Melodie.

Iste.

1. Hvo fig ei til forfvar for Landet hengive?
Uvirkfom henside Fnappt Krøbling anftod.
Nei! Mønfter enhver Telesille her blive:
Selv vife, hos alle opflamme nu Mod.
2. Geltinde! Dig uden var Argos ja blevet
for bærste Spartaner det viffeste Rov.
Din Sang og din Arm dem har Rovet frævedet.
Dig minde maæe fildigfte Slægter med Lov.
3. Tabt Slaget, omringet, omkøimmet hver Kriger,
Seloternes Skiebne hoorledes undgaac?
Dog Skyldfrihed haabe, trods Faren tilfiget,
Mod Kienker, fom Alting nedvøifnge man faæe.
4. Kiæft

- 2
4. Kieft sang hun hist under sig Sielmen paafatte:
"for Jædrenelandet hvad Møie, hvad Dyft?
trods Skiebne, Kion, Alder ei rove med Lyst.
5. Med Uheld naar grusomt os Skiebnen forfølger,
hvad hjælper Veeklage, hvad Jamren, ja Graad?
ei stilles saa Stormen, saa standes ei Bolger!
kun sat dig! da findes mod Jaren vel Raad.
6. Frivillig, endmere, som Faldet, som lønnet
for Jædrenelandet, hvo staae ei med Lyst?
vor Stræben endog saa af Ingen paaskisner
Tilfredshed, ja Glæde indrenter vort Bryft."
7. Der Redning umuelig al Verden nys tænkte,
gjenbragte ved Sang og Exempel hun Mod;
nagtet sæl Udfigt hvert Saab dem fortrængte,
fremtvang sig og Argos saa Skiebne dog god.
8. Hun Oldinger, Træle paa Muren opstille,
fremst quindeligt sæt nu Angriber modtog,
hans Seier ved Smilhed og Kieftbed forspilte,
saa hende beundrend', han fredelig hiemdrog.
9. Kan blid-re Risnnet saa meget udrette,
hvad bør da, hvad kan ei vi Mandfolk formaae?
i Fyr og i flamme Exemplet maae sætte!
vor Seiren ja blive end vare vi saa.

2den.

1. Vort fredlige Norge tilføj ei, O Fremmed!
her boende folket opfordre til Kamp;
det møder tit Overmod, blive bestemmet,
selv Tornen saaledes i Joden ei stam.
2. Let vækkes Krigsaanden hvor fordom dens Sæde,
sielt sadte i Kampen Enhver her sin Lyst,
den trodde Valhallas agtvardigste Glæde,
i Himlen endog saa attraade saa Dyft.

3. Som

3. Som Kristen man maatte vel Odin forfæge,
sit Land dog forsvarer blev Normand sig liig.
Senrundne i Fred nu de yngre Dage,
uvante vi ere, men rædde ei Krig.
4. For raste Vaarskammen fast alting maa reise,
urokket, trods Stormens og Bolgerens Dagt,
vedbliver men Klippen her stoltelig kneise,
Dem: "folket bliv Mønstre!" har Skaber vist sagt.
5. Paa Tiden her fordom, ja see kun tilbage
da findes fulgt troliq de Mønstre den har,
Som Løver anfælde, som Bjørnen modtage
Nors, Sønners og Slegtingers Viis her alt
var.
6. Hvad afgang Jomsvikingers Flaade dig, Sagen?
du tappert angreb den, trods alting saa vandt,
see Jinklar i Kringen af Dølen nedslagen;
her bliver hvert fiendtligt Anslag til Tant.
7. Forgienes al Møie Carl Gustav arpenre
indrage hvad Fredrik tilbage kun var?
og Stenen hist Kugle den Tolnte Carl sendte,
bag Liget saa hiem det med Svermen strax bar.
8. Foruden til yderst Modstanden da drive,
Kolbjørnsen Anfører — ei prises nok kan!
Skul ikke mod Fæstningens Skud den afgive,
Huuseierne Byen selv satte i Brand.
9. Forfædrene ulig ei Etten vil være!
hvad Skændsel vanflagte dem skulle vi her?
hver Normand tro, modig og tapper, nei kere
skal Verden her endnu i hvordan det bær.

3die.

1. Ligt naarsom Regnskyer os Solen berøver
med Glands den desstore frembyder igien,
henkaldet Kong Christian, hvad Tiden behøver
I Sønnen os kienktes al Sorg saa vind hen!

2. Sælt

- 4
2. Sælt truer Uoeiret! med Viisdoms men syre
Statororet kan ventes velgrundet af Sam,
Sans Gnist er opfyldt som rulleste Syre
vi stræbe og giøre ei Navnet vort Skam.
3. Kan gloende Kugler ei Britten bortstrække
Brand, Synskud slur møde meer Driftig her skal
og Lysten os prøve: til Lands her hvor Kiætte? —
Udfalder vist ikkun til Anger og Sald.
4. Dig skiont nu, for Udaad, ja Havet tilhører,
hidtæg ei Gæboer! er døe ei din Lyst,
I det du fremfusend' Ondt fredlig paafører,
paa inden erobret bortskientede Kyst!
5. Fra vingede Hesten med Sverd i et saare
som Kysthedens Ridder Udret man saae,
fra Klippen, fra Skoven til Sald vi udfaaere
og vente sig truffet Tilfigtet vist maae.
6. List, Raakthed og Styrke mod Uoen forene
fra røde som Norkke, smud Trøien, slur blaas,
paa Skier fra Sider, ned Fjeldvæg ligt Stene,
uventet vi komme, anfalde, nedslaae.
7. Af hvem du endogsaa Belsønning troer hente,
Bliv hiemme Udlanding! har døe du ei Lyst,
Kiækt Mandskab, vis Kugle, hvast Verje dig vente
i Passer her trange, blandt Skier om vor Kyst.
8. For alt hvad os Fierest i Livet vi stride,
vil seire, hvis ikke dog ærefuldt døe!
for Aetferd men Sjælen vi med os jo vide?
giense os med Seier, skal Bone, skal Møe.
9. For saa da at samles til sorgfrie Dage
med alt hvad os Fierest, o Glæde! Vellyst!
Hvad ikke udholde? hvad sig ei paatage,
paa Mjøe hvo regne? ei vove strang Dyft.

4de.

- 4de.
- Mel. Den Mand er uværdig til Livet at smage.
1. Til Forsvar for Norge, hvo ikke fremile?
Knap Kærling henstode uvirksom anstod!
Ei lod Tøffle paa Andre det hvile,
selv vife, hos Alle opsamte huu Mod.
Trods Ungdom, Kion, Alder, hvad Møis, hvad Dyft!
for Jædrenelandet ei vove med Lyst.
2. Helinde! Dig uden var Argos ja blevet
for grumme Spartaner det visseste Rav,
din Sang og din Arm dem tilbage har drevet,
dig minde maae sildigste Slægter med Lov.
Trods Ungdom, Kion, Alder, hvad Møis, hvad Dyft!
for Jædreneland saa ei vove med Lyst.
3. Kan blidere Kionnet saa meget udrette,
hvad kan da, hvad maae ei vi Mandfolk formaae,
I Syr og i Flamme Exemplet maae sætte
og Seiren vor blive, end vare vi faa.
Sid søg ei som Uoen, hvo døe ei har Lyst
I Passer her trange, blandt Skier om vor Kyst.

5te.

1. Kan gloende Kugler dig, Brit! ei bortstrække,
Brand, Synskud meer driftig her møde slur skal!
Og Lysten os prøve: til Lands her hvor Kiætte?
udfalde vil ikkun til Anger og Sald!
Bliv hiemme Gæboer, er døe ei din Lyst
Paa før end erobret bortskientede Kyst.
2. Hvad afsvang Jomsvifingers Slaade dig, Sagen?
Du tappert angreb den, trods alting saa vandel!
I Kringen see Zinklar af Dolen nedslagen!
Her bliver hvert fiendelig Anslag til Tant.

Som

6
Som Löver anfalde, som Biseren modstaae
I Brug her i Landet fra Nor man alt faae.
3. Forgieves Carl Gustav af Noie anvendte
Indtage hvad Fredrik tilbage Fun var
Og Fredrikssteen Kugle den Tolote Carl sendte,
Bag Liget med Svermen strar hiem saa det bar.
Som flommen anfalde, som Klippen modstaae,
I Brug her i Landet fra Nor man alt faae.

6te.

1. Hvor Fredrikshald lyser! foruden der drive
Til yderst Modstanden, — ei prises nok kan!
Skul ikke mod Fæstningens Skud den afgive
Huseierne Dyen selv satte i Brand.
Sic Land ja forsvare var Normandens Lyst!
Ustikket ei gjorde lang Fred os til Dyst.
2. Mod Uven List, Raakbed og Stykke forene
Fra røde som Nørste, sand Trojen slup blaae
fra Skoven, fra Høider, ned faldet ligt Stene,
Saaes Dore fremkomme, anfalde, nedlaae.
Her seide Udlanding forslag ja al Lyst,
Da Modet vis Kugle, hvast Værje, haard Dyst.
3. Korfædrene lignend' vist Ketten vil være,
Stor Skændsel dem skulle vanslegte vi her!
Hver Normand tro, modig og tapper nei lære
Skal Verden her endnu, i hvordan det bær.
Ja Norge, — trods Stormens og Bølgernes Pagt.
Ligt Klippen urokket, afoise hver Magt.

7de.

Mel. for Norge Kiempers Jødeland.

1. Var Norge Kiempers Jødeland,
det endnu dette være!
mod Uven vises just nu kan
vort Sind for Pligt og Vre.
I Fred forkielte her ei boe!

trods

7
trods Fædres Kos hvo sove?
nei Ingen saadant om os tro!
end mindre Dyst her vove.
2. Kielt Mod utrolig Styrke gav!
betragt ikkun Fortiden!
Skjønt skult af Perser Jord og Hav
undrog sig Hellas Striden?
nei! taltes Mængde kielt nedflog,
hiem Kerpes tvang saa flygte!
sig Engelmannd, sig Svensk bedrog,
tro de, vi meer dem frygte.
3. Indringt af Klipper og af Skier,
fuldt Elve Høider, Bierge,
ja Norge modstaae kan Enhver!
Kielt pleier sig og værg.
See Fredrikssteen og Fredrikshald
selv Dyen sin afbrændte,
Indhyggerne til Svenskens Fald
for Skud den Første sendte.

8de.

1. Sig vris i Kamp Enhver nu kielt!
med Skud, med Blankt ei sene,
ved røde Kuglet Brittens Skrat
vi Vid med Mod forene!
I trange Passer mange her,
fra Høider, Klinte, Skove
af Saa nedlægges kan en Hær;
hvo dertil Glid ei love?
2. Mangt Sted Bergsiden ikkun ned
vi valte kan her Stene,
og inden Uven deraf veed
hans Fald saae i det rene.
Til Miner brugt vort Grube Krud,
hoit skal sig Giest ja springe!
og hvem som slap dog Risteskud
Saar, Adæstning, Død tilbringe.

4. Et

3. Et Tilbud om Prinds Christian
i dette Nu ja bringer:
Han greb de Svenske tappert an,
dem Grændsen eder tvinger!
Hans Hurtighed og Hæderdyd,
de Søndensfeldtes Seier
indblande nu med Lyst vor Fryd
til Daad, som Værd og eier.

9de.

1. Mit Gædet! brænt, Brit! saa du?
kun dit ved Udaad ægte!
til Danske Seemagts Ros endnu,
Du sem mod een saaes sagte,
og uden lee hov høre kan?
Dig bort for Alvor Kienke
vort endnu ei erobret Land;
hvad maae selv Svensken tænke?
2. Tilspiel reent af dig os stengt
kan aldrig, aldrig! blive;
desuden gjør jo Uød berænt
undvær! benyt! høit drive.
Ved Svenskens Zielp var ei for frø!
han daarlig nok dig lystre,
fortryde skal os gjort Urd,
ei sundet for sig Kryfsre.
3. Til rette Giem Din Gædet gif;
men Tronen Du bellerser,
før elsket Prinds! Kong Frederik!
os midt i Sorg saa glæder.
Snart, længe i lykkelig Fred
Dig og Maria prise,
ved Trostak, Mod og Tapperhed
vil Norge Dit sig vise.

Trondhjem, trykt hos W. Stephensen